INVITAȚI TIMIȘORENI LA OPERĂ

(Costin Popa – 18 septembrie 2007)

Apreciata inițiativă a directorului artistic al Festivalului „Enescu”, Ioan Holender, de a invita la București trupe lirice din țară a fost pusă în pagină aseară în sala de pe Splai prin prezentarea spectacolului **Tosca**, producție a Operei Naționale Române Timișoara, un teatru în puternică efervescență creatoare sub conducerea managerială a lui Corneliu Murgu. A dovedit-o și acum, înfățișând publicului ansambluri remarcabile calitativ (pentru genul operei, orchestra este – la ora actuală – poate cea mai bună din România) și interpreți comprimari bine aleși.

În rolurile principale, oaspeți din strainătate. Ne-a bucurat întâlnirea cu reputatul bariton german Franz Grundheber, un Scarpia de notorietate care și-a demonstrat clasa, chiar dacă, pe alocuri, vârsta își spune cuvântul în cânt (mă refer la finalurile de frază, uneori „stinse”). Dar glasul este pătrunzător, cu accente autoritare și expresii divers, detaliat gândite spre a propune un erou de extremă prefăcătorie, perfid, subtil dar totodată nobil. Prin firescul adresării, și mai odios.

Cavaradossi a fost tenorul din Republica Dominicană Francisco Casanova, voce luminoasă și omogenă, cu bună ținută a frazării. (La origine, un interesant tenore di grazia, acum călăuzit către rolurile de factură spinto.) Păcat că în mult așteptata **E lucevan le stelle**, după un început poetic, artistul a grăbit (la propriu!) soluționarea și s-a refugiat în falsetto pe secvența ...**le belle forme disciogliea dai veli!** iar pentru finalul ariei a ales o variantă de îndoielnic gust. Nu a fost singura sa inabilitate. Deși dezavantajat de un fizic ingrat, Casanova a avut atentă implicare în rol.

Cu Nadja Michael, lucrurile au stat altfel. Cu alură scenică de invidiat, frumoasa soprană (fostă mezzosoprană!) germană a expus un vibrato larg, supărător pe aproape întreg ambitusul glasului, excepție făcând registrul acut, consistent timbral și în forță valorizat. Astfel, rezolvarea pasajelor dramatice pe țesăturile vocale înalte a fost apreciabilă, prin comparație cu cea a desenelor melodice „de linie”.

Deși surprinzând în primul act prin unii tempi mai relaxați, dirijorul italian David Crescenzi a condus partitura pucciniană cu pasionată dăruire. Este el motorul bunelor performanțe ale instrumentiștilor de pe malurile Begăi? Se pare că da.